

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ АВКСЕНТИЙ ФИЛОСОПУЛО

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

Енергията, с която отговорният работник, другарят Филосопуло, посещаваше многобройните заседания, съвещания, петминутки и разни други групови мероприятия, беше наистина смайваща.

Всеки ден Филосопуло претичваше поне десет пъти от едно заседание на друго с бързината на пехотинец, пребягващ под огъня на противника.

— Бързам, бързам — мърмореше той, докато скачаше на стъпалото на автобуса и махаше на някой познат за „довиждане“.

— Бързам! Работа! Заседание! Извънредно!

„Де да имахме повече такива хора! — мислеше си радостно познатият. — Такива бодри, смели и с млада душа!“

И наистина Филосопуло беше млад духом, макар и възпълен телом. Коремът му беше като гюлле — от онези гюлета, с които севастополските моряци-артилеристи са стреляли по англо-френските окопи през Кримската война. Беше просто необяснимо как успява да отиде навсякъде. Той ходеше на заседания дори в близките окръжни градове.

Но колкото и да е печално, цялата му заседателска страст се обясняваше съвсем прозаично. Авксентий Пантелеевич Филосопуло ходеше на заседания, за да си похапне. Да похапне за сметка на учреждението.

— Какво? Почнаха ли вече? — питаше той куриера, изкачвайки тичешком стълбата. — А-а! Чудесно!

Той си проправяше път през заседателната зала, където зад тъмнозелената изпитна покривка се мержелееха бледите от тютюна лица на заседаващите.

— Привет! Привет! — казваше той и грабваше от масата сандвич с червен хайвер. — Много добре! Напълно съм съгласен. Подкрепям предложението на Иван Семьонович.

Той дъвчеше с изцъклени очи и моржовите му мустаци подскачаха поривисто.

— Какво? — крещеше той, зинал с огромна уста, от която се сипеха трохи от пастата. — Какво? Моето мнение ли? Подкрепям изцяло.

След като се наяждаше до спукване и изпиваше осем чаши чай, той сладко дремеше. Дългогодишната практика го беше научила да спи така, че хъркането и сумтенето да се възприемат от околните като

думите: „Вярно! Хр-р... Съгласен! Хх-р. Пр-р-авилно? Хр-р. Иван Семьонич... Хр-р-кх-х-х...“

Събуден внезапно от високите гласове на спорещите, Филосопуло отваряше живите си черни очи, измъкваше припряно от жилетката джобния си часовник и казваше уплашено:

— Бързам! Бързам! В пет часа съм на комисия за установяване на излишъците. Та вие си дозаседавайте без мене! Привет!

И Авксентий Пантеевич хукваше към комисията за установяване. Той много обичаше тази комисия, защото там поднасяха сандвичи с лебервурст.

След като се справяше с лебервурста и оценяваше чернодробните му качества, Авксентий претичваше под прикритието на чадъра си до „Вторични суровини“ и лакомо като гладуващ започваше да омиа сарделите, с които благодушните вторичносуровинници снабдяваха щедро продължителните си заседания.

Той беше голям специалист по стопанските въпроси. На някои заседания, където присъствието му беше необходимо, изобщо не стъпваше. Защото даваха гол чай, и то без захар. Но на други настояваше да присъствува, изпросваше си покана, и дори правеше интриги. Там, според сведенията му, хранеха добре. Вечер споделяше с жена си равносметката от трудовия ден.

— Представи си, мила, в ръководството станаха големи промени.

— Свалили са председателя? — питаше лениво жена му.

— Ех, и ти пък! — ядосваше се Филосопуло. — Вече не дават пасти! Днес имаше бисквити „Делегатка“. Изядох четиринадесет.

— Ами в оня ваш синдикат — питаше от учтивост жена му — още ли дават пирожки?

— Да, пирожки! — боботеше радостно Авксентий. — Днес закъснях. Бяха излапали половината, нехранимайковците. Все пак изядох шест парчета.

И доволен от трудовия си ден, Филосопуло заспиваше. Юнашкото му хъркане по съчетание на звуци приличаше на служебното изречение: „След като изслушах преждеговорившия оратор, не мога да не отбележа...“

Неотдавна на Авксентий Пантелеевич му се случи голямо нещастие.

Нахълтал на заседание на комисията за повишаване качеството на продукцията, Филосопуло седна в едно ъгълче и веднага зърна апетитен кравай от тъй наречения краковски салам. До него, кой знае защо, бяха сложени сплескана гайка, крив пирон, макара полуизгнили конци и яркзелено дефектно лампено шише. Но Филосопуло не обърна внимание на това.

— Съгласен! — каза Авксентий и извади джобното си ножче.

Докато говореше докладчикът, Филосопуло успя да се справи със салама.

— И какво виждаме, другари! — възкликна ораторът. — По линията на салама не всичко е благополучно. Да вземем например ей този абсолютно развален салам. Саламът, другари... Но тук някъде имаше салам...

Всички погледнаха към края на масата, но вместо кравайчето салам там лежеше само жалка опашчица с връвчица.

Преди да успеят да си обяснят къде е изчезнал саламът, Филосопуло се загърчи и захриптя.

Но този път хъркането му съвсем не приличаше на познатото: „Съгласен, подкрепям“, а по-скоро на: „Помощ! Лекар!“

Уви, не можаха да спасят Филосопуло.

Авксентий умря същия ден в страшни мъки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.